

отъ дванайсетъте трѣсавици (числото дванайсетъ въ народните предания е таково сжщо условно число, както и седемъ, три и др. т.). Това предание е твърде извѣстно въ ржкописите, то са е внасяло въ сборниците и въ лѣчебниците, които сж биле старовременна енциклопедия за медицинските повѣрия, наблюдения и книжевни лѣкарствени свѣдѣния и т. др. Повѣрието за дванайсетъте трѣсавици е сжвършено извѣстно и изъ изустните народни предания: почти въ своята пжлна форма то ни е сжобщено изъ народните уста отъ г. Гуляева, който го е записалъ въ Сибирь (Очерки южной Сибири, въ „Вибл. для чтен.“ 1848, № 8, стр. 51). Въ единъ отъ тие старовременни лѣчебници, лжжовното писание на Еремия, което ни е указано въ индексътъ, са описва съ сичките подробности.

При Чермното море стжрчи стжлбъ камененъ (Синайската планина); въ стжлбътъ сѣди свѣти велики апостоль Сисинии, и види — вжзмжтило са морето до облаците, и излазятъ изъ него дванайсетъ жени гологлави, окаянно дяволско видѣние“ (по народните редакции: тие жени излазятъ изъ огненъ стжлбъ). „И говорятъ тие жени: ние сме трѣсавици, джщери на царь Ирода“. И пенитальги св. Сисинии: „окаяни дяволи! Защо вие дойдохте тука?“ А тие му отговореле: ние дойдохме да мжчиме човѣческиятъ родъ: който насъ прешие, около него ние ще да са завжртиме и помаеме, — да го помжчиме, — и който утревята черковна служба пресли, богу са не моли, празници те не почита, и като стане шие и ѣде рано: той